

College van procureurs-generaal

Voorzitter

Postadres: Postbus 20305, 2500 EH Den Haag ,

Aan de Minister van Justitie
Mr. J.P.H. Donner
Postbus 20301
2500 EH 'S-GRAVENHAGE

Bezoekadres:

Prins Clauslaan 16
2595 AJ Den Haag
Telefoon +31 70 33 99 600
Telefax +31 70 33 99 854

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
E-mail
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Onderwerp

Bestuurlijke en Juridische Zaken
mr. C.J. Glorie
070-3399804
gloriec@sgrarr.drp.minjus.nl
20 december 2004
PaG/BJZ/
531621/04/6
conceptwetsvoorstel stroomlijnen in hoger beroep

Bij beantwoording de
datum en ons kenmerk
vermelden. Wilt u slechts
één zaak in uw brief
behandelen.

Geachte heer Donner,

Bij brief van 28 oktober 2004 heeft u het College van procureurs-generaal het conceptvoorstel van wet tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering met betrekking tot het hoger beroep in strafzaken, het aanwenden van gewone rechtsmiddelen en het wijzigen van de tenlastelegging (stroomlijnen hoger beroep) ter consultatie voorgelegd.

Inleiding

De kern van het wetsvoorstel wordt gevormd door een vorm van voortbouwend appèl. Tevens worden voorstellen gedaan met betrekking tot uiteenlopende zaken als het instellen van rechtsmiddelen, de terugwijzing naar de eerste aanleg en het wegnemen van enkele beperkingen in de straftoemeting in hoger beroep. Het College heeft met belangstelling kennis genomen van het onderhavige voorstel en maakt graag van de gelegenheid gebruik een aantal opmerkingen te maken. Vooropgesteld wordt dat het College verheugd is over de vereenvoudigingen die worden voorgesteld. De nieuwe toelatingsprocedure in lichte strafzaken, de verhoging van de appèlgrens, de terugwijzing naar eerste aanleg en het wegnemen van enkele beperkingen in de straftoemeting zullen de efficiency van het hoger beroep verhogen. Tevens wordt het laten vervallen van de eis van eenparigheid van stemmen (artikel 424 Sv) en het schrappen van de beperking met betrekking tot de enkelvoudige kamer (425, lid 2 Sv) met grote instemming begroet.

Voortbouwend appèl

Volgens de memorie van toelichting is de kern van dit wetsvoorstel het hoger beroep in strafzaken vorm te geven als een 'voortbouwend appèl'. Het hoger beroep in strafzaken moet zich toespitsen op de bezwaren van de veroordeelde of van de officier van justitie. Dat voorkomt dat zonder noodzaak opnieuw beslist wordt over zaken waarover geen verschil van mening bestaat. De capaciteit van de rechterlijke macht kan zo beter worden benut.

Het College is het zeer eens met de doelstelling van de kern van het onderhavige wetsvoorstel. Om die reden meent het College dat het teleurstellend is te moeten constateren dat het wetsvoorstel in dit opzicht niet beantwoordt aan de gestelde verwachtingen. De voorliggende wetswijzigingen vijlen de scherpe kantjes af van het bestaande recht zonder het stelsel ten gronde aan de orde te stellen. De wezenlijke vraag "blijven we appèlzaken geheel en ten gronde behandelen zoals we nu doen of komt er een zogenaamd voortbouwend appèl" wordt door deze wetswijziging niet geraakt. De memorie van toelichting bevat op een aantal plaatsen veelbelovende en steekhoudende argumenten vóór de invoering van een echt 'voortbouwend appèl'. Deze beschouwingen worden echter steevast afgesloten met een relativerende opmerking in de trant van dat aan de ambtshalve bevoegdheid van de rechter niet getornd kan worden. Dit hinken op twee gedachten in de memorie van toelichting komt ook tot uitdrukking in het voorgestelde artikel 415, tweede lid. Aan de ene kant stelt deze bepaling dat het gerechtshof het onderzoek ter terechtzitting in het bijzonder dient te richten op de bezwaren die door de verdachte en het openbaar ministerie worden ingebracht tegen het vonnis in eerste aanleg geweest. Aan de andere kant dient het gerechtshof acht te slaan op hetgeen overigens ambtshalve nodig wordt geacht, waardoor de winst van het eerste deel van de bepaling feitelijk weer teniet wordt gedaan. Het College wijst er op dat dit tot gevolg heeft dat de advocaat-generaal bij de voorbereiding van het hoger beroep er op bedacht moet zijn dat in appèl de zaak in volle omvang ter sprake komt. Van tevoren is immers niet bekend of de rechter niet alsnog op andere aspecten van de zaak zal ingaan. De in de memorie van toelichting genoemde regiezittingen bieden alleen soulaas voor de echt grote strafzaken; voor de overgrote meerderheid van de zaken is een vergelijkbare oplossing echter niet voorhanden.

Door niet echt een keuze te maken en aan artikel 415, tweede lid, Sv toe te voegen dat de rechter acht dient te slaan op hetgeen overigens ambtshalve nodig wordt geacht, moet worden gevreesd dat het rendement van de bepaling betrekkelijk gering zal zijn. Het College meent dat de bepaling met twee kleine wijzigingen aanmerkelijk kan worden verbeterd. In het eerste gedeelte van het tweede lid van het voorgestelde artikel 415 kunnen de woorden "in het bijzonder" worden geschrapt. In het tweede gedeelte van de genoemde bepaling kan worden opgenomen dat de rechter "alleen in het geval van zwaarwegende redenen" ambtshalve acht dient te slaan op wat nodig is. Door deze wijzigingen blijft het systeem zoals het nu de wetgever kennelijk voor ogen staat in stand.

De rechter wordt de mogelijkheid geboden om als het echt nodig is ambtshalve onomstreden onderdelen aan de orde te stellen. Maar de hoofdregel, dat het onderzoek ter terechtzitting zich richt op de bezwaren die door verdachte en openbaar ministerie zijn ingebracht, komt beter tot zijn recht.

Grievensstelsel

Maar zelfs als er geen principiële stelselkeuze met betrekking tot het voortbouwend appèl wordt gemaakt, dan nog is het College van oordeel dat het grievensstelsel steviger kan worden aangezet. Ook op dit punt hinken wettekst en memorie van toelichting op twee gedachten. Enerzijds wordt het alleszins redelijk geacht om van degene die in appèl komt, of dat nu het openbaar ministerie is of de verdachte, te vragen duidelijk te maken wat de bezwaren zijn tegen het vonnis. Anderzijds wordt dit standpunt weer gerelativeerd door een dwingender formulering van artikel 410 Sv achterwege te laten (de partij die in beroep is gekomen kan een schriftuur, houdende haar grieven, indienen) en geen sanctie aan de indieningsplicht te verbinden. Deze terughoudendheid is begrijpelijk waar het gaat om de niet rechtskundig bijgestane verdachte. Deze terughoudendheid is echter niet op zijn plaats waar het de professionals in het strafproces betreft. Voor officier van justitie en raadsman zou moeten gelden; geen grieven geen appèl. Het argument in de memorie van toelichting dat in hoger beroep vaak een andere advocaat wordt gekozen is gezien de huidige praktijk niet overtuigend. Dit gebeurt wel eens, maar “vaak” is veel te sterk aangezet omdat het slechts een kleine minderheid van de zaken betreft. Bovendien, het is heel wel verdedigbaar om (al dan niet in hoger beroep) de verdediging te houden aan hetgeen eerder is gezegd. Het College acht het beslist een begaanbare weg de niet-ontvankelijkheid uit te spreken indien een appèl wordt ingesteld door de officier van justitie en de (gevolmachtigd) raadsman die niet door een opsomming van grieven vergezeld gaan. Om die reden wil het College er voor pleiten om het voorgestelde tweede en derde lid van artikel 416 zodanig te wijzigen dat indien van de zijde van advocaat of officier van justitie geen bezwaren tegen het vonnis wordt opgegeven, het ingestelde hoger beroep niet-ontvankelijk wordt verklaard. Hetzelfde kan overigens gelden voor de verdachte die in eerste aanleg door een advocaat is bijgestaan. In het licht van het voorgaande heeft het College dan ook geen behoefte aan het voorgestelde artikel 416, lid 1, dat de advocaat-generaal toestaat een nalatigheid van de officier van justitie te repareren. Wel meent het College dat er in dat geval termen aanwezig zijn om de termijn van veertien dagen voor het indienen van de grieven te verlengen.

Zoals gezegd is de terughoudendheid ten aanzien van de niet rechtskundig bijgestane verdachte begrijpelijk. Van hem kan niet worden gevergd schriftelijke grieven in te dienen. Om die reden zou overwogen kunnen worden de verdachte bij te staan door, gelijk aan bijvoorbeeld de huidige gratieprocedure, hem met behulp van een standaardformulier aan te laten geven waarom het hoger beroep wordt ingesteld. Alsdan zou artikel 410, lid 1 en 3,

Sv een dwingender karakter kunnen krijgen door voor te schrijven dat een schriftuur moet worden ingediend.

Verhoging van de appèlgrens

Met instemming heeft het College kennis genomen van het voorstel om het rechtsmiddel van hoger beroep te beperken in relatief geringe zaken. Voorgesteld wordt de huidige drempel van 50 euro, die geldt voor overtredingen, te verhogen naar 100 euro. In de memorie van toelichting wordt gesteld dat dit weliswaar een substantiële verhoging is, maar dat dit in een redelijke verhouding staat tot de drempel van 250 euro die geldt voor het recht op cassatie. Dat neemt niet weg dat het systeem van rechtsmiddelen in strafzaken en de marges van de internationaalrechtelijk toegekende waarde aan het hoger beroep een scherper beperking van het rechtsmiddel van hoger beroep in relatief lichte zaken zeker toelaat. Het College meent dat ook een verhoging van de drempel tot 150 euro niet leidt tot uitsluiting van andere feiten dan bagateldelicten. Dit bedrag ligt ruimschoots beneden het in de memorie van toelichting aangegeven gemiddelde strafmaat voor overtredingen van 210 euro. Bovendien kan moeilijk worden volgehouden dat ook een verhoging tot 150 euro niet meer in een redelijke verhouding zou staan tot de drempel van 250 euro voor het recht op cassatie. De besparing die door het optrekken van de grens naar 150 euro wordt bereikt is substantieel groter dan de besparing die wordt bereikt door de appèlgrens op 100 euro te stellen. Uit een berekening blijkt dat, op een totaal van ruim 6500 zaken waarvoor alleen een geldboete is opgelegd, de besparing zal stijgen van ongeveer 500 naar 900 zaken. Om die reden pleit het College er voor om voor de nieuwe drempel een bedrag van 150 euro aan te houden.

Toelating tot hoger beroep

Het College heeft verheugd kennis genomen van de introductie van een verlostelsel voor zaken betreffende overtredingen en misdrijven van beperkte omvang en relatief gering belang. Er is een goede oplossing gevonden door voor de categorie zaken waarvoor in beginsel met één instantie zou kunnen worden volstaan, de rechter de bevoegdheid te geven in het belang van een goede rechtsbedeling het hoger beroep toe te laten. Maar ook voor deze categorie zou het College graag zien dat de nu voorgestelde drempel van 500 euro aanmerkelijk zal worden verhoogd. Daarbij neemt het College in aanmerking dat het hierbij gaat om zaken waarin alleen een geldboete wordt opgelegd en dat andere of bijkomende straffen buiten beschouwing worden gelaten. Zodra sprake is van een andere of bijkomende straf is hoger beroep gewoon mogelijk. In zaken waarin alleen sprake is van een hoge boete wordt deze vaak opgelegd omdat de rechter vanwege de persoonlijke omstandigheden van de verdachte niet wil overgaan tot het opleggen van andere of bijkomende straffen. De zaak heeft dan niet zozeer een ingewikkeld karakter, er wordt gecompenseerd, vaak ook op verzoek van de verdachte, voor het achterwege laten van

bijvoorbeeld een rijontzegging. Een ander voorbeeld zijn de veroordelingen op basis van de WED. Ook in deze zaken is er vaak geen sprake van een ingewikkelde zaak, maar worden er wel relatief hoge boetes opgelegd. Gegeven het feit dat de voorzitter, zoals terecht voorgesteld, de bevoegdheid heeft om naar aanleiding van de schriftuur van de appellant een eventueel hoger beroep toe te staan, en daarbij de financiële positie van de appellant in aanmerking kan nemen, komt een verhoging van de nu voorgestelde drempel van 500 euro het College niet onredelijk voor. Daarbij kan worden gedacht aan 750 euro, maar ook tegen een verhoging tot 1000 euro heeft het College geen bezwaar. Dat zou, in potentie, omdat het hoger beroep alsnog kan worden toegelaten, een extra besparing op kunnen leveren van ongeveer 700 zaken bij een grens van 750 euro tot ongeveer 1300 zaken bij een grens van 1000 euro.

Hoger beroep tegen vrijspraak

Minder gelukkig is het College met het voorstel om hoger beroep voor de verdachte tegen een vrijspraak mogelijk te maken. Terecht wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat het niet goed voorstelbaar is welk belang de verdachte heeft bij dit rechtsmiddel. Vervolgens wordt gesteld dat er niettemin reden is de theoretische mogelijkheid van hoger beroep tegen vrijspraak te scheppen. Los van de vraag of het aanbevelenswaardig is om theoretische mogelijkheden in het Wetboek van Strafvordering op te nemen, meent het College dat zich in de praktijk met betrekking tot de huidige situaties geen problemen voordoen. Wel brengt het voorstel een belangrijk bezwaar met zich mee. De normale gang van zaken is dat de verdachte door de betekening van de aanzegging hoger beroep van het openbaar ministerie aan de verdachte op de hoogte raakt van een door het openbaar ministerie ingesteld hoger beroep tegen een vrijspraak (artikel 409, lid 3 Sv). Als deze aanzegging voor het hoger beroep niet in persoon wordt betekend heeft de voorgestelde wijziging tot gevolg dat niet bepaald kan worden wanneer de appeltermijn voor de verdachte tegen een vrijspraak is verstreken. Want wanneer is in dat geval sprake van een omstandigheid waaruit blijkt dat de verdachte op de hoogte is van het vonnis? Bij een vrijspraak zal de verdachte niet appelleren en brengt artikel 409 Sv met zich mee dat een appel van het openbaar ministerie dan nog niet mag worden afgedaan omdat, theoretisch, de verdachte nog steeds in appel kan gaan. Deze wijziging kan er toe leiden dat tot in lengte van dagen moet worden gewacht om vast te stellen dat de appeltermijn voor de verdachte is verstreken. Om die reden adviseert het College om dit onderdeel van het wetsvoorstel te schrappen.

Gelijkschakeling enkelvoudige commune en economische kamers

Tenslotte, voor wat betreft het algemene deel van het advies, vraagt het College uw aandacht voor het volgende. Bij wet van 4 juli 2002, Stb. 355, inwerkingtreding op 12 juli 2002, is onder meer de bevoegdheid van de politierechter om een gevangenisstraf op te

leggen van maximaal zes maanden verruimd tot een jaar. Voorts heeft de wetswijziging ertoe geleid dat het hoger beroep tegen uitspraken van de kantonrechter of politierechter waarbij in eerste aanleg een gevangenisstraf of hechtenis van niet meer dan zes maanden is opgelegd, door de enkelvoudige kamer van het gerechtshof kan worden afgedaan. Nu 17 juni 2004 de Aanwijzing dagvaarding voor politierechter of enkelvoudige kamer gerechtshof is ingetrokken maken de ressortparketten afspraken met de hoven over welke appèlzaken er in aanmerking komen voor afdoening door een enkelvoudige kamer van het hof. Een mogelijkheid zou zijn om (een deel van) de zaken die in eerste aanleg door de economische politierechter worden berecht ook in hoger beroep door een enkelvoudige kamer te laten berechten. Hieraan staan echter de artikelen 52 WED en 64 RO in de weg. Artikel 52 WED luidt: "De economische kamers van de gerechtshoven, bedoeld in artikel 64 van de Wet op de rechterlijke organisatie, behandelen en beslissen uitsluitend zaken waarin door economische kamers van de rechtbanken vonnis is gewezen.". Artikel 64 RO luidt: "Het bestuur vormt voor het behandelen en beslissen van zaken waarin door de economische kamers van rechtbanken vonnis is gewezen dan wel een bevel of een beschikking is gegeven, meervoudige kamers onder de benaming van economische kamers.". Het College pleit ervoor, vanwege de efficiencywinst die kan worden behaald, om deze ongelijkheid tussen commune en economische delicten op te heffen en artikel 64 RO zodanig te wijzigen dat ook enkelvoudige economische kamers bij het gerechtshof kunnen worden gevormd.

Opmerkingen betreffende de memorie van toelichting

In de memorie van toelichting wordt op pagina 4 het onmiddellijkheidsbeginsel in verband gebracht met termijnen waarbinnen bepaalde strafvorderlijke beslissingen moeten worden genomen. Het College wijst er op dat het onmiddellijkheidsbeginsel echter niet ziet op termijnen. Dit beginsel houdt in dat de zittingsrechter recht doet op basis van het materiaal dat ter zitting door hemzelf of ten overstaan van hem naar voren is gebracht. De memorie van toelichting behoeft op dit punt verbetering.

Tevens wordt op pagina 4, in de tweede alinea, gesproken over "vermaningen" tot spoed. Het College meent dat het beter is om in dit verband het woord "aanmaningen" te gebruiken.

Op pagina 9 en verder wordt herhaalde malen gesproken over het stroomlijnen van het hoger beroep in zaken 'van enig gewicht'. Dit is een storende aanduiding omdat het onterecht de indruk wekt dat de voorgestelde verbeteringen slechts een beperkte categorie hoger beroepzaken betreft. Het College beveelt aan, mede omdat het begrip op zichzelf geen betekenis heeft, de woorden 'enig gewicht' in de memorie van toelichting te schrappen.

De passage op pagina 33 van de memorie van toelichting is, voor wat betreft het appèl van het openbaar ministerie na een vrijspraak voor moord en een lichte veroordeling voor een ander feit, niet begrijpelijk. In dat geval is namelijk niet het vonnis, maar de dagvaarding bepalend. Het College meent dat het appèl van het openbaar ministerie in dat soort gevallen niet thuis hoort onder het als vangnet bedoelde artikel 404, lid 7, maar een zelfstandige bepaling zou rechtvaardigen.

Artikelsgewijs

Artikel 314

De wijziging van artikel 314 heeft tot gevolg dat in het geval de verdachte verstek is verleend een gewijzigde telastlegging niet hoeft te worden betekend indien de rechter de wijziging van ondergeschikte aard acht. Het College meent dat er termen aanwezig zijn om te verdedigen dat de wijziging van de telastlegging waar artikel 314 op ziet überhaupt niet hoeft te worden betekend. Immers, deze gewijzigde telastlegging, die door de rechter wordt toegelaten, valt immers altijd binnen de grenzen van artikel 68 Sr omdat er geen ander feit in de zin van artikel 68 Sr ten laste mag worden gelegd.

Overigens vraagt het College zich af, in het geval het openbaar ministerie geen appèl heeft ingesteld, of de advocaat-generaal nog de mogelijkheid heeft de telastlegging te wijzigen. Kan de advocaat-generaal, in het geval het openbaar ministerie geen appèl heeft ingesteld, een hogere straf eisen? In het laatste geval kan dat dan alleen als de bezwaren van de verdachte zich richten tegen de hoogte van de straf of kan dat ook indien het betreft bezwaren tegen de bewezenverklaring? Het zou goed zijn als in de memorie van toelichting deze punten wat nader worden toegelicht.

Artikel 365a, tweede lid

Het College wil graag de aandacht vragen voor het volgende. In de praktijk blijken de gerechtshoven zeer verschillend om te gaan met verkorte vonnissen. Het zou een substantiële verbetering zijn als het verkorte vonnis, aangevuld met een uitgestreepte telastlegging, de opsomming van de bewijsmiddelen ex artikel 359 Sv en de reactie op de verweren, voor alle gerechtshoven voldoende zouden zijn om recht op te doen, mits daarvoor een voldoende wettelijke basis wordt geboden. De memorie van toelichting geeft hierover geen uitsluitel. Om die reden wil het College pleiten voor een nadere uitleg in de memorie van toelichting en zonodig een aanvullende bepaling in de wettekst, zodat een gelijke behandeling van het verkorte vonnis in het gehele land gegarandeerd is.

Onderdeel E

In de aanhef van dit onderdeel dient het woord “aan” te vervallen.

Artikel 404, lid 6

In het voorgestelde lid 6 van artikel 404 wordt onderscheid gemaakt tussen enerzijds het instellen van hoger beroep en anderzijds het ter terechtzitting aanhangig maken van het ingestelde hoger beroep. Het College vraagt zich af of dit betekent dat in alle andere gevallen dan die waarop lid 6 ziet, het ingestelde hoger beroep van rechtswege aanhangig is gemaakt.

Artikel 410, lid 1

In het eerste lid van artikel 410 wordt gesproken over de “partij” die in hoger beroep is gekomen. Het woord “partij” wordt in het Wetboek van Strafvordering alleen gebruikt in het geval het de benadeelde partij betreft. Omdat het onderhavige artikel geen betrekking heeft op de benadeelde partij maar ziet op de officier van justitie dan wel de verdachte, beveelt het College aan om het woord “partij” te vervangen door “degene”.

Artikel 410, lid 3

Volgens artikel 410, lid 3, kan de verdachte in de schriftuur opgeven welke getuigen en deskundigen hij ter terechtzitting wil oproepen. Deze opgave wordt als een opgave in de zin van artikel 263, lid 2, Sv aangemerkt. Het College beveelt aan om in het voorgestelde artikel 410, lid 3, ook neer te leggen dat aan de eisen van de tweede volzin van het tweede lid van artikel 263 Sv moet worden voldaan. Indien dit niet wordt gedaan voorziet het College dat het openbaar ministerie met onvolledige opgaven van getuigen en deskundigen zal worden geconfronteerd, hetgeen bij de oproeping veel onnodig werk op zal leveren.

Tevens merkt het College op dat de laatste volzin van het derde lid van artikel 410 een leemte bevat. Voorgesteld wordt dat de advocaat-generaal kan weigeren getuigen op te roepen die ter terechtzitting in eerste aanleg, dan wel, daaraan voorafgaand, door de rechter-commissaris zijn gehoord en horen ter terechtzitting redelijkerwijs niet noodzakelijk is te achten. Het ligt voor de hand om in deze bepaling ook de getuigen die door de rechter-commissaris zijn gehoord in het kader van de mini-instructie van artikel 411a Sv op te nemen. Het College beveelt aan dit alsnog te doen.

Artikel 410a, lid 1

In het eerste lid van artikel 410a wordt bepaald dat de voorzitter bij het gerechtshof beslist of het hoger beroep als bedoeld in artikel 404, zesde lid, wordt toegelaten. Het tweede lid betreft de beslissing van de voorzitter de zaak ter terechtzitting aanhangig te maken. In

beide leden ontbreekt echter een termijn waarbinnen deze beslissing moet worden genomen. Het College beveelt aan om met betrekking tot beide beslissingen wel een termijn op te nemen.

Artikel 410a, lid 3

Het College vraagt zich af wat wordt bedoeld met de zinsnede “en de behandeling van het beroep ter terechtzitting niet uit de wet voortvloeit”. Als daarmee worden bedoeld de omstandigheden, opgesomd in artikel 404, derde lid, dan is het beter daarnaar te verwijzen. Tevens zou de toelichting op artikel 410a, lid 3, op dit punt kunnen worden aangevuld.

Artikel 410a, lid 3 en 4

Het derde lid van artikel 410a betreft de beschikking van het gerechtshof om het hoger beroep niet toe te laten. Volgens het vierde lid van artikel 410a wordt de oproeping ongedaan gemaakt door de beschikking ex het vierde lid. Deze constructie kan in de praktijk tot onduidelijkheden leiden over de precieze status van de oproeping, omdat het ongedaan maken van de oproeping niet per definitie wil zeggen dat de oproeping is ingetrokken. Deze onduidelijkheid kan worden voorkomen door naast het ongedaan maken van de oproeping, mede te bepalen dat daarmee de oproeping is ingetrokken.

Artikel 416, lid 2

Lid 2 van artikel 416 bepaalt dat het door de verdachte ingestelde hoger beroep zonder onderzoek van de zaak niet-ontvankelijk kan worden verklaard in het geval er geen schriftuur houdende grieven zijn ingediend of mondeling bezwaar tegen het vonnis is gemaakt. Het College meent dat deze bepaling te vrijblijvend is geformuleerd. Een hoger beroep dat door de verdachte wordt ingesteld zonder indiening van een schriftuur houdende grieven of het mondeling opgeven van bezwaren tegen het vonnis zal een heilloos appèl opleveren. De verdachte moet toch tenminste mondeling bezwaren tegen het vonnis opgeven. Doet hij dit niet dan zou de niet-ontvankelijkheid van het beroep automatisch moeten volgen. Het College beveelt aan het onderhavige artikel zodanig te herformuleren dat uit het ontbreken van zowel een schriftuur houdende grieven als een mondeling bezwaar tegen het vonnis de niet-ontvankelijkheid van het door de verdachte ingestelde hoger beroep dwingend volgt.

Artikel 422

Na sluiting van het onderzoek op de terechtzitting in hoger beroep dient volgens het voorgestelde artikel 422 het gerechtshof naar aanleiding van het onderzoek op de

terechtzing de geldigheid van de dagvaarding en de ontvankelijkheid van het appèl vast te stellen. Het College zou er voor willen pleiten dat, zoals nu ook het geval is, het gerechtshof tevens zijn bevoegdheid onderzoekt.

Artikel 449

Doordat het verzet is komen te vervallen dient in het eerste lid van artikel 449 na 'cassatie' het werkwoord 'wordt' te worden ingevoegd.

Artikel 450 lid 2 en 3

In het tweede en derde lid van artikel 450 Sv wordt de ontvangst van de oproeping van de verdachte voor de terechtzing in hoger beroep door de gemachtigde of, bij bijzondere volmacht, de medewerker van de griffie geregeld. Het College vraagt zich af wat deze bepalingen toevoegen aan het huidige artikel 408a Sv, waarin wordt bepaald dat ook aan de gemachtigde ingevolge het eerste en tweede lid van artikel 450 Sv aanstonds een oproeping kan worden betekend.

Hoogachtend

Het College van procureurs-generaal

J.L. de Wijkerslooth